

Κι'έβλαπες περίεργως'στών φουσανιών τὸ σμήνος
καὶ κάθε χασομέρη καὶ λιγερὸ κορτάκι
νὰ τρέχῃ,νὰ φωνάζῃ,γὰ νὰ φανῇ κι'έκλεινος
πῶς γιὰ τὸν ποδογύρων εἰργάσθη τὰ κουτάκια.

Πόσα κουτὰ καὶ ποταί...
κι'αὐτὸ τὸ κουτὸ - Σάββατον
ἤρθ'ἢ φιλανθρωπία
πρὸς ὕψος δυσανάδοτον.

Καὶ καθεμιᾶς κυρίας λιγνῆς κι'εὐστραφεστάτης
γέμισε τὸ κουτί,
κι'ἐπέτυχε καθ'ἅλα τῆς Μεγαλειστάτης
ἢ μεθόδου αὐτῆς.

Διὸ δεχθῆτε γέρας ἐργατικῆς μελίσης,
καὶ τώρα θριαμβεῖον ἐλέῳ Βασιλίσης
ἀπέδειξε τί κάνει
φιλόνηρωπον φουστάνι.

Κι'ἀς'ποῦμε: καὶ τὸ χρόνον νὰ γίνουιν πρὸ καλά
καὶ μέσα'στὰ κουτὰ τὸν νὰ πείσουιν πρὸ πολλὰ,
κι'ἔλοι φιλανθρωπία νὰ δεῖξουν πρὸ πολλῆ,
χωρὶς νὰ λησμονήσουιν κι'αὐτὸν τὸν Φασουλῆ.

Εἰς τοῦ Τυφλοκομείου προχθὲς τὴν ἑσπερίδα
εἶπε τοὺς στίχους τούτους ὁ «Φασουλῆς
ἢ δίδα.

Σοφοὶ μας ὀφθαλμαῖτροι καὶ κύριε Γαζέπη,
οὐ τοῦτον τὸν ψευτόκοσμον τί μάτια κανεῖς βλέπει.

Μάτια,ποῦ οὐ νυστάζουιν κι'ἀρχίζεις χασομερήματα,
καὶ μάτια,ποῦ οὐ βάζουιν οὐ πειρασμοὺς καὶ κρίματα.
Μάτια,ποῦ τὰ θέλωσανε μαύρης ζωῆς καὶ ἄμοι,
μάτια,ποῦ τὸν Παράδεισον σ'ἀνοίγουιν νύκτα μέρα,
καὶ μάτια,ποῦ οὐ κάνουνε καὶ θέλωντας καὶ μὴ
νὰ πᾶς'στὸ γέρο διάβολο κι'ἀκόμη παραπέρα.

Μάτια,ποῦ λὲς ἀληθινὰ πῶς τοῦ διαβόλου θᾶναι,
μάτια,ποῦ μ'ἔνα κύτταγμα θαρρεῖς πῶς θὰ οὐ φᾶνε,
μάτια,ποῦ οὐ ματιάζουιν γιὰτὶ οὐ βλέπουιν πλούσιον
καὶ μὲ τὸν δίσκο δὲν ζητᾶς καὶ οὐ τὸν ἐπιούσιον.

Μάτια,ποῦ στεφάνονται'ψηλὰ
πρὸς ἐπουράνια καλά,
κι'ἄλλα,ποῦ φάχνουν χαμηλὰ
νὰ ἔρουιν τίποτα φιλά.

Μάτια,ποῦ σκιάζονται τὸ φῶς καθὼς ἢ νυκτερίδα,
μάτια,ποῦ λὲς πῶς πάντοτε ὕ'ἀστράφτου ἀνοικτά,
μάτια σὸν τῆς γλαυκώτιδος,καὶ μάτια σὸν γὰρδα,
ὅπου οὐ κάνουν νὰ κρατῆς τῆς τοσέκας σου σφικτά.

Μάτια,ποῦ τὸ μαυράδι τὸν τὸ γλυκοκλαιεῖδον
μπομπουκισμένο πιηταί μὲ τόσο λυρισμό,
μάτια,ποῦ δὲν σηκώνονται'γιγάι νὰ οὐ δῶσιν
μονάχ'ἀπὸ ψευτοτροπῆ κι'ἀπὸ ταρτουρισμό.

Κι'ἄλλα παρθένα καὶ δειλὰ
μ'ἀγγέλων ἀθρότητα,
ποῦ σκόβουν κάτω'τροπαλὰ
μ'ἀληθινῆ σεμνότηκα.

Μάτια,ποῦ περιπαίξουν μ'ἀδραντοπιτῆ γεμάτα,
μάτια,ποῦ οὐ μαγειρῶν καὶ λὲς: ἀνάθεμά τα.
Μάτια,ποῦ κάθε τι στραβὸ φαίνει'ἔμπροσ τὸν ἴσον,
καὶ κἀτὶ μάτια θαυμαστά,
ποῦ οὐ τρομάζουιν καὶ κλεισιτά,
καὶ γίνονται καὶ τέσσερα καὶ βλέπουιν κι'ἀπ'ὀπίσω.

Μάτια μαρβόλικα,ποῦ λὲς πῶς εἶναι κατωμένα
μόνο γιὰ νὰ λιγώνονται σ'ἑρώτων πανηγύρια,
μάτια,ποῦ σὸν Ἡραίστεια σοῦ φαίνονται οὐσιμίνα,
καὶ μάτια,ποῦ σπιθοβολοῦν καὶ μοιάζουιν σὸν Ἰαφερίνα.

Μάτια κουτά,μάτια χαζά,ποῦ τίποτα δὲν λένε,
μάτια,ποῦ λὲς πῶς ἐγίνων μονάχα γιὰ τὰ μάτια,
καὶ μερικά,ποῦ κουτουροῦ'συνεῖθσαν νὰ κλαῖνε
καὶ στάζουιν δίχως ἀφορμῆ σὸν πῆλινα κανάτζα.

Μάτια,ποῦ μόνον ἢ φευτῆ τ'ἀνογοκλαίνει πάντα,
καὶ μερικά,ποῦ βλέπουιν χωρὶς νὰ ζέρουιν γιάντα.
Μάτια,ποῦ ρέμβης φαίνονται κι'ὄνειρων κατοικία,
μάτια γλαρὰ προκοιτηρῶν μὲ κύκλους φλογερούς,
ἀλλὰ καὶ μάτια Δαλιδᾶς,καὶ μάτια γυναικεῖα,
ποῦ λαχταροῦν ἐμπροσκαὶ καὶ τούγχα καὶ χοροῦς.

Μάτια τρελλά,ποῦ μέσα τὸν φεγγολοεῖ νεότης
καὶ κάθε πῆθος φερετόης τῆς ἐποχῆς τῆς πρώτης.
Μάτια γερόντων,ποῦ ματιάζι
ἀναζητοῦν μὲ πόνο,
καὶ πότε βγάζουιν φωτιάζι,
καὶ πότε τοιμαλῆς μόνο.

Μάτια καμπόσων κοσμικῶν
καὶ καλογῆρων μερικῶν,
ποῦ σκανδαλλίζονται συχνὰ κι'ἔχουν τὸ βλέμμα λαύρο
πρὸ πάντων τὴν Σαρακοστή,ποῦ τρεῖν χαβιάρι μαύρο.

Μάτια,ποῦ ματοκλίσαν τὴν Τροίαν τοῦ Πριάμου
καὶ τὸν Ὀμήρων τὸν τυρῶν ἰδέσασαν τῆς λύρας,
ἀλλὰ καὶ μάτια μύθους σὸν τοῦτὰ τὰ δικά μου,
ποῦ τοὺς παπᾶδες πέρνουιν γιὰ μαυροφόρας χήρας.
Καὶ μάτια,ποῦ φιλόνηρωπα γιὰ τ'ὀφθαλμαῖτροιο
ἦθλαν ἔδω νὰ κυτταθῶσιν'στὸ θέατρο τὸ κρίο.

Ποικίλος καὶ στήν θρασιὸν ὁ κόσμος ὁ κανάγας,
ἀλλὰ τὰ μάτια τοῦ λαγοῦ κι'ἄλλα τῆς κουκουβάγιας.

Καὶ κατωμάτια,ποικιλῆς,
μ'ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

'Στὸν Κέπετῆ τῆς Βέρνης θερμὰ συγχαρητήρια,
ποῦ τώρα'στῆς Αἰγύπτου πῆγε τὰ Δικαστήρια,
κι'ἀντάξιος καθ'ἅλα μιάς μεγάλῆς φήμης
θὰ λάμψ'ἑροφάντης λαμπρῆς τῆς Ἐπιστήμης.

Τὴν Σοφίαν Παπαδάκη,πολυῆλλητρη κοπέλα,
δραλεκτῆ καὶ ζηλεμένη,ποῦναι κι'ἡ φωνῆ τῆς τρέλλα,
ἐνυμφεῖται τελευταίως τοῦ Καίρου τραπεζίτης,
ὁ καλὸς μας Γιάγκος Κουλιῆς,κι'ἀνεχώρησε μαζί της.
Κι'ὁ Ρωμῆος τοὺς ραίνει ρόδα καὶ τοὺς λέει: σὸ καλὸ,
κι'ἡ ζωῆ τὸν νᾶναι πάντα σὸν τὸν ἦσιχο γυαλὸ.

Ἰωάννης Κακλαμάνου κι'Ἀμδρόσου τοῦ Πλυτὰ
γάμος ἐπέλασθῆ πρώτης
δλος ἔρωσ καὶ νεότης,
κι'ὁ Ρωμῆος μ'εὐχὰς μυριάς τὸ ζευγάρι χαιρετᾶ.

Εἰς τὸ γνωστὸν Ὄθειον ἀπόψε τὸ δοξάρι
τοῦ Χωραφὰ τοῦ μάγου θὰ δώσῃ καὶ θὰ πάρῃ.